

شمایل یک بازیگر

طناز طباطبایی سودای فجر

«شنای پروانه»، «رخ دیوانه»،
«خشم و هیاهو»، «ویلاهی‌ها»،
«هیس! دخترها فریاد نمی‌زنند»

دیده‌شده در «هیس! دخترها فریاد نمی‌زنند»

صابر ابر سودای فجر

«دایره زنگی»، «اینجا بدون من»،
«من دیه‌گو مارادونا هستم»،
«مسخره‌باز»، «رخ دیوانه»

دیده‌شده در «دایره زنگی»

حسین سلیمانی بازیگر «دسته دختران»:

هیچ کوچه و فرهنگسرای
به نام زنان شهید نیست

■ تبسم کشاورز

حسین سلیمانی در ۱۳ سالگی با بازی در فیلم «مهر مادری» خوش درخشید و مقابل چهره‌هایی چون فاطمه معتمدآریا، جمشید اسماعیل‌خانی و محمدرضا داوودنژاد نقش آفرینی کرد. پس از آن با فیلم‌های «مارمولک»، «هزارپا»، «کولبرف»، «نهنگ عنبر» بیشتر دیده شد. سلیمانی با فیلم «دسته دختران» به کارگردانی منیر قیدی در چهلمین جشنواره فیلم فجر حضور دارد. به گفته او، بازی در این فیلم آنقدر برایش لذت‌بخش بوده که فکر می‌کند اگر یک روز مجبور شود با بازیگری خداحافظی کند، «دسته دختران» سخت‌ترین و حرفه‌ای‌ترین کار زندگی‌اش بوده است. این بازیگر در گفت‌وگویی با «روزنامه صبا» به سوالات ما در خصوص این فیلم و چالش‌هایش پاسخ داده است که در ادامه می‌خوانید.

■ چه شد که در فیلم «دسته دختران» منیر قیدی بازی کردید؟

در ابتدا خانم پانته آحسینی با من تماس گرفتند، راستش آن زمان اصلا حوصله شروع کار جدیدی را نداشتم، اما وقتی برای بار دوم زنگ زدند نظرم عوض شد، پیش خودم گفتم حالا تا دفتر

می‌روم، ببینم چه می‌شود. به یاد دارم وقتی از آن جا برمی‌گشتم در آسانسور با خودم نذر کردم که این نقش را بازی کنم و این کار را هم کردم.

■ با توجه به اینکه فیلم در ژانر جنگ و دفاع مقدس است کمی از چالش‌های نقش‌تان بگویید؟

چالش و درگیری برای تمام بازیگران وجود دارد. بازیگر ذاتا مولف نیست، هرچه بگوید آروغ روشن‌فکری است، بنابراین این کارگردان است که مسیر را مشخص می‌کند.

بازیگر باید در داستان کارگردان باشد و خودش را از همه چیز رها کند. در «دسته دختران» این اتفاق برای من افتاد. با وجود تمام سختی‌هایی که داشت اما خوب پیش رفت. حقیقتا من نزدیک به چهار سال سر سریال کیانوش عیاری بودم و از مدیوم سینما فاصله گرفته بودم، این یکی از چالش‌هایم بود، البته این را بگویم که کار کردن کنار عیاری چیزی کمتر از سینما نداشتم، فکر می‌کنم اگر آن کار را نمی‌کردم، نمی‌توانستم در «دسته دختران» خوب ظاهر شوم.

■ «دسته دختران» روایت جنگ از نگاه زنان است، خودتان چه ارتباطی با این کار گرفته اید؟

آن طور که بنیاد شهید و ایثارگران اعلام کرده است ۵۰۰ زن رزمنده داشته‌ایم، البته فکر می‌کنم این عدد کم است و به واقعیت نزدیک نیست. خانم‌هایی را داشته‌ایم که در روزگار جنگ شهید شدند، اما هیچ کوچه و فرهنگسرای به نام‌شان نیست. حالا یک‌بار هم از زاویه خانم‌ها جنگ را می‌بینیم. واقعا مردانگی نه به معنای جنسیتی بلکه به معنای فکر، قدرت و جسارت در خانم قیدی بیشتر از خیلی از آدم‌هاست.

■ از حس و حالتان برای ایفای این نقش بگویید. خودتان چقدر کار را دوست داشتید؟ اگر یک روز فرصتی نباشد که دیگر کار کنم و بگویند از سینما خداحافظی کن، فکر می‌کنم بهترین فیلم خود را بازی کرده‌ام و چیزهایی را که می‌خواستم در «دسته دختران» تجربه کرده‌ام.

در این بیست و پنج سالی که از «مهر مادری» تا به حال گذشته فکر می‌کنم سخت‌ترین و یکی از حرفه‌ای‌ترین کارهای زندگی‌ام را بازی کرده‌ام، حس می‌کنم که دوباره زنده شده‌ام. متأسفانه ما نسبت به هم‌بی‌مهر هستیم، همدیگر را بازیگران تلویزیونی یا تئاتری خطاب می‌کنیم. بارها این حرف‌ها را شنیده‌ام، اما از کنار آن‌ها می‌گذرم.

منیر قیدی جسارت بسیاری داشت که من را برای این نقش انتخاب کرد، برای این که می‌دانم چه بازیگرهایی پیام دادند و

تلاش کردند که این نقش را بازی کنند، اما خدا را شکر که من توانستم این کار را بازی کنم.

■ بازی کنار بازیگرهای خانم فیلم چگونه بود؟ کمی از همکاری با آن‌ها بگویید.

اگر فرشته حسینی، نیکی کریمی، پانته آ پناهی‌ها و بقیه نبودند نقش من دیده نمی‌شد. پشت آن وانتهی که در فیلم می‌بینید عمر ما گذشت. اگر بازیگران دیگر کنار من نبودند کارا کتر من شکل نمی‌گرفت، ما کنار هم خندیدیم، قهر کردیم، آشتی کردیم و در کل حضور آن‌ها خیلی به من و پیش‌برد نقشم کمک کرد.

■ در انتها اگر حرفی باقی مانده سراپا گوشیم.

امسال نسبت به بچه‌های خبرنگار و روزنامه‌نگار بی‌مهتری زیادی شده است. ما سال پیش اشکان منصور را داشتیم که خبر می‌نوشت و مصاحبه می‌کرد، واقعا جای او در جشنواره و بین ما خالی است. خیلی ناراحت شدم که چرا از او یادی در جشنواره نشده است. امیدوارم وقتی از آدم‌های بزرگ یاد می‌کنیم افرادی مانند اشکان منصور را که قلب‌هایشان مثل ذاتشان بزرگ بود فراموش نکنیم.